

[Wilhelm]

Ja, det var nu egentlig anden runde, men jeg klarer mig nok med en kort bemærkning.

Skatteministerens indlæg viste, at han er helt klar over, at der med bindingspligten på kun 50 pct. er opstået en spekulationsmulighed, som ikke oprindeligt var tilsigtet. Men så siger ministeren, at det skyldes, at 70 minus 50 kan give en fordel, og det skyldes altså, at skatteprocenten er så og så høj. Den udlægning står ikke mål med det simple krav, at man siger sandheden, kun sandheden og hele sandheden, for til hele sandheden hører, at vil man lukke et hul, kan man selvfølgelig lukke det fra den ene side, og man kan lukke det fra den anden side. SFerne foreslår, at man lukker det fra den anden side. Det vil ministeren ikke høre tale om. Men vil ministeren så lukke det hul, han har konstateret, fra den første side? Nej, det vil han heller ikke. Ministeren og regeringen har på intet tidspunkt foreslået, at de 70 pct. blev nedsat. O.k., de har modsat sig, at de 70 blev til 73, men de har på intet tidspunkt afstået fra at have denne skattemarginalprocent på 70. Ministeren vil altså ikke lukke hullet fra den side, det er kendsgerningen. Han konstaterer, at der er et hul, der er en spekulationsmulighed, men han vil ikke lukke det fra den side, og nu siger han nej til at lukke det fra den anden side.

Ministeren for skatter og afgifter (Isi Foighel):

Jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal forstå hr. Wilhelm. Skal jeg forstå ham på den måde, at han vil være med til at nedsætte skatten for de højeste indtægter, er jeg sikker på, at vi på en eller anden måde kan komme i en forhandlingssituation, der vil åbne nogle interessante perspektiver.

Det, der bringer mig herop, er hr. Stavads fortolkning af investeringshenslæggelsesloven. Det er jo, synes jeg nok, en lidt besynderlig fortolkning af selve loven. Loven havde til formål, da den kom i 1958, først og fremmest at gøre det muligt for firmaer, erhvervsvirksomheder, der havde overskud, og som ikke kunne investere mere på det pågældende tidspunkt, forlods at afskrive, efterhånden som de fik brug for de forskellige investeringer. Det var formålet på daværende tidspunkt, altså en udjævning af en svingende indkomst. Det var noget, som et flertal i fol-

ketinget syntes var en god idé, og det syntes erhvervslivet også.

Senere har der været en anden økonomisk udvikling i dette land. Den har bl. a. ført med sig, at man gerne vil fremskynde investeringerne, og det gjorde man ved den ændring, der skete senest i investeringsfondsloven, hvorved man begrænsede perioden for anvendelsen af disse investeringsfondshenslæggelser til 6 år. På grund af forskellige regler betyder det jo, at alle investeringsfondshenslæggelser skal afvikles i løbet af 6 år, men dette løser ikke det problem, som blev rejst her: at der i dag er henlagt meget, meget store beløb i investeringsfondskonti, samtidig med at erhvervslivet mangler kapital til at foretage andre investeringer, til at drive virksomhed i det hele taget. En af grundene til, at vi har det besværligt i vores erhvervsliv, er simpelt hen den, at omkostningsniveauet er for højt, og en af omkostningerne er netop renteudgiften. Der er noget urimeligt i, som det blev påpeget, at man skal låne til dyre renter og henlægge i og for sig død kapital i disse conti, så jeg er sikker på, at netop dette lovforslag, som vi, som jeg har sagt flere gange, ikke kan tiltræde, måske vil give anledning til nogle interessante diskussioner i udvalget, hvorved vi på en eller anden måde kan forsøge at løse de reelle problemer, der er for erhvervslivet, og ikke de skinproblemer, som har foranlediget forslaget fremsættelse.

(Kort bemærkning).

Wilhelm (VS):

Skatteministeren kan ikke overbevise mig om, at han skulle være så politisk naiv, som han foregiver, når han spørger, om jeg vil være med til at nedsætte skatteloftet. Det ved han jo godt at jeg selvfølgelig ikke vil. Jeg har for nylig været med til at stemme for, at det kom op på de 73 pct., men jeg synes egentlig, at det også kun var et billigt demagogisk fif, for den spekulationsmulighed, der ligger i, at man får øget likviditet ved at påstå, at man sparer op, vil eksistere, så længe den højeste skat for de højeste indtægter ikke kommer ned under 50 pct., og jeg tror ikke, at skatteministeren har nogen som helst forestillinger om, at han selv med en forstærket nedskæringspolitik vil kunne få de højeste skattesatser ned under 50 pct. Så længe det